

z majetku a z přírůstku na majetku a pro pozemkovou daň na velkostatku O., zatíženém fideikomisární substitucí. Leč brání se neprávem. Pokud dovolací rekurent proti doložce uvádí, že výhrada doložkou stanovená a o ustanovení § 613 obč. zák. o právech předního dědice se opírající vůbec neplatí, pokud se týče že jí použití nelze, jde-li, jak tomu je v projednávaném případě o závazky veřejnoprávní, nelze s názorem tím v jeho všeobecnosti souhlasiti, neboť není proň v zákoně opory. Záleží na povaze veřejnoprávního závazku, pokud se týče na předpisech závazku toho se týkajících. Ohledně dávky z majetku a z přírůstku na majetku, i když se ukládá dočasnému držiteli majetku (§§ 2, 7, 54 zákona čís. 309/1920) jako jeho osobní povinnost, dopouští zákon (§ 55 odstavec osmý), protože jde o dávku v podstatě kmen majetku postihující, že lze pro dávku použití a zatížení i jmění fideikomisární, a to tak, by jmění to neslo poměrnou část dávky. Nebylo tudíž překážky, by nebyla povolena exekuce pro dávku bez výhrady, avšak bez výhrady jen potud, pokud se dávka týkala jmění fideikomisární substitucí stíženého a na jmění to vypadala. Že jde o takovou dávku, pokud se týče o její část na fideikomisární jmění vypadající, musilo býti soudu exekuci povolujícímu vzhledem k poznámce substituce doloženo, což se však nestalo, z výkazu nedoplatku to bezpečně nevyplývá, takže rekursní soud nepochybil, když onu doložku odpovídající ustanovení § 613 obč. zák. (sb. n. s. 4500, 5052, 6412) k povolení exekuce připojil a tak exekuci omezil. Co se týče nedoplatků pozemkové daně, není ustanovení (zákon čís. 76/1927), že nemovitost, již se daň týče, všeobecně za tuto daň ručí. Zákon stanoví jen pro případ vnučené správy nebo exekučního prodeje přednostní zástavní právo na zavazené nemovitosti pro dvouleté (tříleté) nedoplatky pozemkové daně. Jinak lze dobýti zástavního práva pro daň pozemkovou proti držiteli nemovitosti daní povinnému (§ 95 zákona čís. 76/1927), pokud mu nemovitost patří. Protože daní povinnému patří velkostatek O. jen v rozsahu obmezeném podle § 613 obč. zák., bylo lze povolití navrženou exekuci s omezením tomu odpovídajícím. Doložka, pokud se týče výhrada rekursním soudem připojená je tedy i co se týče pozemkové daně odůvodněna.

Čís. 12031.

Otázku, zda jde o zbytečné hromadění exekučních návrhů ve smyslu §§ 14, 27 a 41 ex. ř., jest vždy posuzovati podle okolností případu a míti na zřeteli, že vymáhající věřitel má právo, by jeho pohledávka byla uspokojena ze jmění povinného co nejdříve.

Vymáhajícímu věřiteli nelze upřítí právo, by za exekuce na movitosti, z jichž prodeje nemohl za daných okolností očekávati brzké uspokojení své pohledávky, podal nový exekuční návrh na zabavení a přikázání k vybrání pohledávky povinného.

Usnesením ze dne 18. dubna 1932 byla vymáhající věřitelce (Úřadovně B. všeobecného pensijního ústavu v Praze) k vydobytí pohledávky 3.316 Kč povolena exekuce na movitosti, při jejímž výkonu bylo zabaveno 40.000 kusů cihel v hodnotě 10.000 Kč. Dne 22. června 1932 navrhla vymáhající věřitelka, by jí k vydobytí téže pohledávky byla povolena exekuce zabavením a příkázáním k vybrání pohledávky dlužníka za poštovním šekovým úřadem. Soud první stolice tuto exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Soud měl ve smyslu § 14 ex. ř. přezkoumati předpoklady povolení exekuce a obzvláště mohl další exekuci povolit jen potud, pokud dříve povolená exekuce neměla žádný úspěch nebo jen částečný. Že tomu tak bylo, vymáhající strana ani netvrdí a v novém exekučním návrhu na zabavení pohledávky vůbec neuvedla okolnosti, které by ospravedlnily povolení nové exekuce. Poněvadž jest míti za to, že pohledávka vymáhající strany s příslušenstvím jest již dostatečně kryta dosavadním mobilárním zabavením, bylo podle § 14 ex. ř. tento nový exekuční návrh zamítnouti. Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekurentka se cítí stíženou napadeným usnesením, kterým byl zamítnut její exekuční návrh ze dne 22. června 1932 na zabavení a příkázání k vybrání pohledávky příslušející povinné straně proti Poštovní spořitelně na kontě číslo 55.652, a tvrdí, že tohoto návrhu bylo třeba k uspokojení vymáhané pohledávky a že byl podán teprve, až bylo jisto, že nedosáhne v mobilární exekuci uspokojení své pohledávky z výtěžku zabavených 40.000 kusů cihel pro nedostatek koupěchtivých při veřejné dražbě, jež se měla konati dne 4. června 1932. Dovolacímu rekursu nelze upřítí oprávnění. Otázku, zda jde o zbytečné hromadění exekučních návrhů ve smyslu §§ 14, 27 a 41 ex. ř., jest vždy posuzovati podle okolností případu a míti na zřeteli, že vymáhající věřitel má právo, by jeho pohledávka byla uspokojena ze jmění povinného co nejdříve. V souzeném případě nebyl exekuční prodej movitostí proveden proto, že se k dražbě nedostavili koupěchtiví, načež vymáhající věřitelka byla vyzvána usnesením z 18. června 1932 vzorcem 276 ex., by do 14 dnů pojmenovala kupce, jinak že bude prodejové řízení zrušeno. Nebylo lze bezpodmínečně požadovati na vymáhající věřitelce, která má sídlo v Praze, by se starala o to, najíti osobu mající zájem o cihly v okrese, která by byla ochotna cihly koupiti za částku, z níž by její pohledávka byla uspokojena. Pouhým zabavením cihel nebyla pohledávka vymáhající věřitelky uspokojena a její oprávněný zájem na rychlém uspokojení trval, to tím spíše, ano jde o veřejný ústav, jenž, má-li dostáti povinností, které jsou mu uloženy v zájmu veřejném, musí se také o to starati, by měl včas hotovosti, zejména i od dlužníků liknavých. Z tohoto důvodu nelze upřítí vymáhající věřitelce právo, by za trvání exekuce na movitosti, z jichž prodeje nemohla za daných okolností očekávati brzké uspokojení své pohledávky, podala nový exekuční návrh na zabavení a příkázání k vybrání pohledávky, tedy exekuční způsob, jenž mohl vésti k rychlému uspokojení její pohledávky. Tento nový exekuční

návrh nebyl proto za daných okolností zbytečný ve smyslu § 14 ex. ř., jak za to má rekursní soud, a bylo proto dovolacímu rekursu vymáhající věřitelky vyhověti a obnoviti usnesení soudu první stolice.

Čís. 12032.

V žalobním žádání odpůrcí žaloby musí býti přesně co do jistiny, úroků a útrat udána věřitelova ohrožená pohledávka. Opomenul-li tak žalobce učiniti, není soud oprávněn žalobní žádání v tomto směru doplniti.

K tomu, by žalobní žádání vyhovovalo požadavku určitosti, musí soud přihlížeti i bez námítky žalovaného.

Jest věcí strany a jejího právního zástupce, by uvedli vše, co nárok opodstatňuje a podporuje, zejména, by upravili žalobní prosbu tak, by byla určitá a exekucí vykonatelná. Soud není povinen, by učinil opatření podle § 84 c. ř. s., je-li žalobní žádání neurčité.

(Rozh. ze dne 27. října 1932, Rv I1361/31.)

Žalující společnost, věřitelka Anny K-ové, domáhala se na žalovaném Josefu K-ovi, by bylo uznáno právem, že právní jednání mezi žalovaným a Annou K-ovou, kterým žalovanému postoupila svou polovinu nemovitostí, zapsaných ve vložce číslo 915 a 1051, jest proti žalující straně bezúčinné a žalující strana se může uspokojiti z tohoto majetku, tak jako kdyby náležel Anně K-ové. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Podle názoru odvolatele měla býti žaloba bez dalšího jako neurčitá a neodůvodněná zamítnuta proto, že proti předpisům § 12 odpůrcího řádu není předem udáno, v jakém rozsahu a jakým způsobem má žalovaný k uspokojení věřitele něco plniti nebo trpěti, a dále, že žalobce netvrdí ani, že má zájem na okamžitém určení právního poměru, a zájmu takového ani nemá, ježto může a má se domáhati ihned plnění. Pokud jde o vytýkaný nedostatek tvrzeného právního zájmu na okamžitém určení stačilo by tvrzení žaloby, že žalující strana vedla marně exekuci na dlužnici a že jest právním jednáním, jemuž odporuje, zkrácena. Avšak tato okolnost nepřichází vůbec v úvahu, poněvadž v žalobách k uplatnění odpůrcích nároků jest vždy udati, v jakém rozsahu a jakým způsobem má žalovaný k uspokojení věřitele něco plniti nebo trpěti (§ 12 odp. ř.). Z toho plyne, že při uplatnění odpůrcích nároků jsou určovací žaloby vůbec vyloučeny, neboť jest vždy žalovati o plnění, a to o plnění určité, tak aby bylo jasno, čeho se žalující věřitel domáhá. Náležitostí těchto však žaloba, o niž tu jde, nemá, poněvadž v ní není ani uvedena pohledávka žalujícího věřitele, pro kterou se odpůrcí nárok uplatňuje. Nestací totiž, by uvedena byla v kontextu žaloby, nýbrž nutno, by byla uvedena i v návrhu na vydání rozsudku, což se nestalo. Žalobní žádost v navrženém znění nehodí se tudíž za podklad jednání, tím méně exekuce, a měla býti zamítnuta.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.